

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 6 | 15. MARTS 1932 | 81. AARGANG

1842 — 17. MARTS — 1932.

Leah D. Widtsoe

Margaret A. Jensen

Rachel S. Larsen

Den 17. Marts 1932 fylder Den Kvindelige Hjælpeforening 90 Aar, idet Profeten Joseph Smith den 17. Marts 1842 i Nauvoo, Illinois, organiserede denne Forening, som er blevet til saa stor Velsignelse for de Sidste Dages Hellige. I den Anledning er dette Nummer af »Skandinaviens Stjerne« helt viet til den Kvindelige Hjælpeforening og dens velsignelsesrige Arbejde.

DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENING.

Tale holdt ved den Kvindelige Hjælpeforenings Konference, Efteraaret 1931, af Præsident *Louise Y. Robison.*

Jeg er meget taknemmelig til vor Himmelske Fader for den Aand som har været til Stede her. Der findes intet bedre Folk i Verden end vore Kvinder i den Kvindelige Hjælpeforening, og nu er den Tid kommet da vi maa forøge vor Tro og vort Arbejde. Vi maa have Orden. Vi maa have Linier at gaa efter, for at vi kan udføre vort Arbejde systematisk, og hindre Forvirring, men jeg er sikker paa at ingen Kvinde her kan føle at Tilstandene er ideelle, fordi hun lever i en begunstiget Del af Landet; fordi der kom Regn nok til at vande hendes Jord, naar det var nødvendigt, og Solen skinnede varmt nok til at frembringe god Afgrøde, og fordi hun har rigeligt af baade Mad og Klæder, dersom hun ved at der er Brødre og Søstre ikke langt fra hende, som mangler Livets Fornødenheder.

Vi ved at i de sidste 90 Aar, siden den Kvindelige Hjælpeforening blev organiseret, har I taget Vare paa dem som var i Nød, men dette er usædvanlige Tider.

I Krigstiden blev der sagt: »Giv indtil det smerter.« Lad os ikke gøre det, men lad os give indtil vi modtager de Velsignelser som er en Følge af at give. Jeg tror ikke at nogen af os vil komme til at gaa hungrige og kolde, fordi vi deler med dem som er i Nød, og derfor har vi bedt hver Person om at give en bestemt Ting hver, en Beklædningsartikkel eller lignende. Vi har bedt om, at det maa gives til Grenens Præsident, og der ikke skal gives nogen Slags Kvittering, fordi dette er en frivillig Gave, som er givet for at velsigne dem af vore kære, som er i Nød. Det kan maaske være lidt udenfor mit Ward eller udenfor min Stav, men hvad Betydning har det, naar Nød kan lindres.

Har De ikke noget, De gerne vilde give, — noget som De ikke vilde føle var et saa stort Offer for Dem? Det er ikke paa Grund af vor store Visdom, at Solen tilfældigvis skinner paa vor Afgrøde, og at Regnen falder rigtigt netop paa vore Marker. Det er en Velsignelse fra vore Himmelske Fader,og det giver os Anledning til at vise, hvad vi vil gøre, naar Herren udgyder sine Velsignelser over os.

Jeg haaber, at naar De gaar hjem, at De da vil finde noget, som De maaske ikke selv har Brug for, men som kan komme til stor Nytte i et eller andet Hjem med en stor Børneflok, saa vil De tænke: »Jeg vil med Glæde give dette, — jeg vil med Glæde give en Natkjole, et Lagen eller et Pudebetræk eller et eller andet varmt Beklædningsstykke.«

Lad os ikke tillade, at disse kære Folks Bønner gaar op til vor Himmelske Fader imod os, fordi vi selv har rigeligt.

Jeg beder eder, kære Søstre, at have større Tro til at kalde paa Ældsterne og have Tro paa deres Administration. Vi behøver alt, som kan styrke vor Tro. Vi behøver Tro i vore Hjem. Mødrene maa have Tro for at kunne indplante ædle Principper i deres Børns Hjerter.

Jeg beder, at vor Himmelske Fader maa velsigne eders Kvinder, som udfører et saadant vidunderligt Arbejde. Jeg ved at eders Legemer ofte er trætte, og jeg ved, at I arbejder, alt hvad I kan, for at sørge for dem, som findes i eders Ward, men erindre det Løfte, som blev givet til eder, at eders Aag skulde blive let, og jeg tror, at I alle kunde staa op og bevidne, at det er gjort let, og at Herren ikke glemmer os.

BETYDNINGEN AF LÆRDOM.

Tale holdt ved den Kvindelige Hjælpeforenings Efteraarskonference 1932, af første Raadgiver i Hovedbestyrelsen for den Kvindelige Hjælpeforening, Søster *Julia A. Child.*

Igennem denne Konference har vi hørt meget angaaende den anden Afdeling af vort Arbejde, Velgørenhedsarbejdet, Arbejdet med at sørge for de trængende. Dette er en stor Del af vort Arbejde, men der er ogsaa en anden Side, som maa tages i Betragtning, Medlemmernes Opbyggelse, det Uddannelsesarbejde, som har været udført for nogen Tid. Skolemænd ser selv lidt anderledes paa dette Arbejde nu, end de gjorde for nogen Tid tilbage. Der var en Tid, da vi troede, at Uddannelse blot var noget, som forberedte Menneskene til at blive Voksne, og naar vi var blevet Voksne, var der meget lidt af den Slags Arbejde at gøre for os. I Dag er dette helt forandret, og der er to vigtige Faktorer, som er ansvarlige for dette. For det første er der nu en ny Vurdering af Uddannelse, som knytter Lærdom nærmere til vor Intelligens og vort fysiske Forhold. Uddannelse er ikke saa afhængig af de Kendsgerninger vi lærer eller af Principper fra Bøger og Lærere. Den Slags Uddannelse jeg taler om, kommer mere fra Erfaring baade i Skolen og udenfor denne, og varer ligesaa længe som vi lever og benytter os deraf.

Den anden nye og vigtige Faktor er den Opdagelse, at vi aldrig bliver for gamle til at lære, og at Evnen til at lære vokser med Alderen og Erfaringen i en Grad, som var uanet i gamle Dage. Det er denne Synsmaade, som

har Interesse for os som Medlemmer af den Kvindelige Hjælpeforening. Kvinder som er modne, baade med Hensyn til Alder og Erfaring, kan med Fordel fortsætte at studere og udvikle sig.

Den Kvindelige Hjælpeforening, som en Organisation, har som Hovedformaal at hindre Lidelse, og hjælpe dem som er i Nød, men vi maa erindre, at denne store Organisation er interesseret i alle dens Medlemmers moralske og aandelige Velfærd, og i Menneskene i Almindelighed. Den har derfor skaffet tilveje et Uddannelsesprogram, som passer for dens voksne Medlemmer.

Det er meget tilfredsstillende for os at høre fra Kirkens Medlemmer overalt, hvor nyttige disse Studiekurser er for Kirkens Medlemmer. En stor Del af Tiden anvendes til at forberede dette Arbejde. Der er stadig Komitér i Arbejde for at finde ud, hvad der vil være mest passende for disse Lektier. Efter at de er skrevet, bliver de læst og censureret af Komitér, og alle Forsigtighedsregler tages, for at intet skal blive udsendt, der ikke vil være til stort Gavn for Foreningens Medlemmer.

Hovedbestyrelsen føler, at eftersom disse Lektier bliver sendt ud til hele Kirken, til alle vore Foreninger, saa vilde vi gerne, at I som Funktionærer, Lærere og Medlemmer, skulde forsøge at følge Lektierne saa nøjagtigt som muligt, for at der kan være Enhed i Arbejdet i vor store Organisation. Naturligvis maa Lektierne afpasses saa de passer til Forholdene, men vi vil gerne at disse Kursus skal følges saa nøjagtigt som muligt. Vi føler at der er Styrke i den Kendsgerning, at Kvinderne i hele Verden indenfor vor Organisation, studerer nøjagtig de samme Lektier. For omtrent et Aar siden, talte Broder Brimhall om Loyalitet. Han sagde: »Vær loyal mod den Lektieplan som er udarbejdet. Forkort den, udvid den, men forandre den ikke. Loyalitet mod en Plan, er Loyalitet mod den Organisation, som har lagt Planen.« Jeg vilde gerne føje til: »Studer Lektien og giv den til Deres Klasse, men forsøm og forkast den ikke.«

Kredslærerindernes Lektier er nu medtaget i vort Lektiekursus, og det er meget nødvendigt, at de bliver studeret, for at Søstrene kan gaa til Hjemmene og give det Budskab, som er vel forberedt, og give det paa en intelligent Maade.

Komitérne arbejder nu med næste Aars Kursus, og vi haaber, at naar vi mødes i April, vil vi være i Stand til at fortælle eder, hvad vi skal studere næste Aar.

Vi synes, at det er en vidunderlig Anledning til Fremgang, og jeg haaber, at I vil tage den og benytte den som et

videregaaende Kursus. Basil King siger: »Den som fortsætte at leve, og ikke begynde at dø, maa være villig til at blive undervist, idet han indhøster Afgrøde baade fra Ungdommen og Alderdommen.«

HVORLEDES FORKYNDER DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENING EVANGEL ET?

Tale holdt ved den Kvindelige Hjælpeforenings Konference, Oktober 1931, af Søster *Amy Brown Lyman,* Anden Raadgiver i Hovedbestyrelsen.

Vi bliver stadig paamindet af Kirkens Generalautoriteter, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Hovedmission er at bringe Evangeliets Budskab til Verdens Folk — for at prædike Evangeliet til hver Nation, Stamme, Tungemaal og Folk.

Der er adskillige Hjælpeorganisationer indenfor Kirken — og det Spørgsmaal fremkommer ganske naturligt — hvilket Bidrag yder disse Hjælpeorganisationer til Udforelsen af Kirkens store Hovedmission? Og til os specielt kommer dette Spørgsmaal: »Hvad gør den Kvindelige Hjælpeforening i denne Retning?« Og hvad gør dens individuelle Medlemmer for at fremhjælpe denne store Hovedmission? Gør de alt, hvad de kan, for at fremme dette store og betydningsfulde Arbejde? Jeg tror, at en kort Oversigt over den Kvindelige Hjælpeforenings Arbejde vil vise, at den giver nogle meget rige Bidrag til denne Sag. Den gør dette først ved, at den, som en Organisation, hjælper til at udbrede Evangeliet. For det andet, ved at uddanne og oplære Medlemmerne indenfor Organisationen i religiøse og aandelige Ting og ved at give dem Anledning til at deltage i praktiske religiøse Virksomheder. For det tredje, ved at de individuelle Medlemmer yder deres Bidrag.

Den Kvindelige Hjælpeforening som en Organisation hjælper til at udbrede Evangeliet hjemme og ude, baade direkte og indirekte, ved at forkynde Evangeliet for dem, der undersøger Evangeliet, og dem, der kan komme til at undersøge det; og indirekte ved ubevidst at udføre dens daglige Arbejde, som virker tiltalende for alle Mennesker.

Den Kvindelige Hjælpeforening er en stor, human Organisation, som er kendt og som virker baade nationalt og internationalt. Dens Arbejde er interessant for alle — for Studenter, for Filosofer, for Folk, der interesserer sig for Samfundslære, og for Lægfolk. Dens Arbejde er af særlig Interesse i Dag, thi der har aldrig før i Verdens Historie været en Tid,

da Arbejdet for det menneskelige Velfærd har optaget Menneskenes Sind saa meget. Videnskaben angaaende de menneskelige Slægtskabsforbindelser og den sociale Retfærdighed har faaet en fremtrædende Plads. For det andet giver den Kvindelige Hjælpeforening sine egne Medlemmer en udstrakt Anledning til at studere Evangeliet og ligeledes til praktiske religiose Demonstrationer gennem Arbejde. Velgørenhedsarbejdet er en Demonstration paa praktisk religiost Arbejde, og det er i Overensstemmelse med Skriftens Lærdomme.

Lad os dernæst betragte, hvad den Kvindelige Hjælpeforenings Medlemmer, som Individer, gor og kan gore for Evangeliets Sag. Medlemmerne af den Kvindelige Hjælpeforening og de Sidste Dages Helliges Kvinder foder og opdrager i Almindelighed de Born, som danner den store Skare af Missionærer, der forer Evangeliet ud til Verden. Dette er et stort Ansvar, og jo bedre Arbejdet bliver gjort, jo bedre bliver Resultatet. Enhver Kvinde fryder sig ved den Tanke, at hun kan komme til at fode en Son eller Datter, der skal bringe Evangeliets Budskab videre.

En af de mest effektive Ting, Medlemmerne af den Kvindelige Hjælpeforening og de Sidste Dages Helliges Kvinder kan gore som Individer, er at leve Evangeliet i dets Fylde. Det er vidunderligt at prædike Evangeliet, men det er bedre at leve Evangeliet, og det er meget vanskeligere at gore. Eksempel er altid bedre end Forskrift.

Jeg kan ikke tænke mig, at den Kvindelige Hjælpeforenings Medlemmer kan give et bedre Bidrag til Kirken end at efterleve Kirkens Lærdomme i enhver Henseende. Dersom vi alle vil gøre dette, vil vi alle give et af de storste individuelle Bidrag til Kirken, som gives kan.

VERDEN BEHØVER KÆRLIGHED

Af Leah D. Widtsoe.

Juledagene er anerkendt af den civiliserede Verden som den lykkeligste Tid i hele Aaret. I to Tusinde Aar har Menneskenes Læber i nogle faa Dage hvert Aar ønsket hinanden: »Godt Nytaar«, »Fred paa Jorden«. Og derpaa, da det almindelige Liv blev genoptaget, er disse Ting straks blevet glemt, og enhver har fortsat at gaa fremad paa sin egoistiske Maade. I næsten to Tusinde Aar har Efterfølgerne af Manden fra Galilæa talt om Fred, og dog har de deltaget i hyppige Krige og Blodbad, som har resulteret i Sygdom og Død blandt Blomsten af Jordens Befolkning. Den

mest blodige Krig Verden endnu har set, er endnu frisk i Erindringen hos dem som er unge i Dag; og Trusler, Advarsler og Forberedelser til næste Krig er allerede paa Læberne hos alle Jordens civiliserede Lande, medens mange af de mørkere Racer netop i denne Tid har sat hinanden »Kniven for Struben«. Og dog kræver Menneskene Fred og Lykke, ligesaa vel som Blomsten kræver Vand og Solskin. Men de som finder det, er sørgeligt faa. Hvorfor er det saaledes?

De som kender Historien og forstaar den menneskelige Natur, ved at »Fred paa Jorden« aldrig vil blive muligt, før Nationer og Folk kan blive tolerante, og holde op med at have Mistillid til hinanden, eller frygte hinanden. Nationer kan aldrig ophøre at mistænke hinanden før Individer og Kræfter indenfor hver Nation ophører at frygte og mistænke hinanden. Individer vil aldrig blive i Stand til at forstaa og tolerere deres Medmenneskers forskellige Synsmaader og Motiver før de har lært at elske, forstaa og have Tillid til den som er indenfor deres egen Familiekreds. Og disse værdifulde Lektier vil maaske aldrig blive lært før Moderen har lært hvert Barn den rigtige Betydning af Kærlighed og Tillid — til Forældre og til hverandre. Det Barn som er blevet banket og puffet, hvis Rettigheder ikke er blevet taget Hensyn til, hvis naturlige Kærlighed til Fader og Moder er blevet vendt til Frygt og Angst, maa vokse op med en Følelse af Had, Frygt og Mistillid til deres Medmennesker. Saadanne smaa Begyndelser bliver Sæden til international Strid og Ufred.

Fremtidens Haab er det individuelle Hjem. Og Hjemmets Løsen er Moderen som leder det lille Barn til at elske eller frygte sine Medmennesker, til at forstaa Gud og hans vidunderlige Evangelium, eller til at blive skeptiske og mistænksomme. Der kan ikke lægges for meget Eftertryk paa Nødvendigheden af Kærlighed, Forstaaelse, Opmuntring i Familiekredsen i ethvert individuelt Hjem. Den Moder som stadigt kritiserer og finder Fejl ved Børn eller Forholde, kan ikke vente at Barnet skal elske eller respektere hende, eller have Fred og Glæde indenfor Hjemmet. Kærlighed skaber Kærlighed; Respekt frembringer Respekt; og Forældrene maa vise Vejen.

Der er maaske intet Skriftsprog som har gjort mere Skade gennem Tiderne, end den ofte citerede Undskyldning for Forældrenes Uvidenhed eller heftige Temperament (som fremelsker Grusomhed) end »Den som hader sin Søn, sparer sit Ris«. Alle Børn behøver vis Disciplin og undertiden Irettesættelse; men de behøver mest at forstaa Livet, og

maa blive undervist om dets Lærdomme, uden Frygt eller Had til noget undtagen til det onde. Intet Barn har nogensinde haft for meget Kærlighed og Forstaaelse; det »ødelægger ikke noget mere end Grusomhed »mildner« dem. Hvad der skader dem er at man deltager i deres Daarskaber, eller endog morer sig over dem, at de bliver ladt i Uvidenhed om Loven med Frihed til at krænke andres Rettigheder, og leve kun for deres egne personlige Tilbøjeligheder. Dette, samt at blive straffet for Ting de ikke forstaar, eller at blive slaaet eller ydmyget fordi de ikke handler i Overensstemmelse med de voksnes Opfattelse af Livet gør, at Børn vokser op i Usikkerhed og med Oprørsfølelse mod de eksisterende Tilstande og med en Følelse at de en Gang vil »tage igen«. Hvad Barnet lærer at gøre Hjemmet, praktiserer det i den Tid som kommer senere i Livet.

Og hvor ethvert Barn kræver Kærlighed og Sympati! Det er let at e ske og kærtegne det lille, spæde Barn — som helst ikke skulde røres for meget, men ligge i Fred — men eftersom Barnet vokser og bliver ældre og behøver Kærlighed og Opmuntring, er det blot altfor ofte at det maa savne disse Ting. Jo ældre Barnet bliver, jo mere blander det sig med Verden, jo større er dets Trang for Kærlighed og Paaskønnelse fra Forældre og kære. Faderen maa altid være Lederen, og lede Familien paa Retfærdighedens Vej. Moderen bærer et mægtig Ansvar, fordi hun sørger for Barnet i den aller vigtigste Periode i dets Liv. Sammen gør de Hjemmet til Himmel eller Helvede. Lykke og Fred afhænger kke af Penge eller Magt, men af at der i Hjemmet findes en sympatisk Forstaaelse og en Opmuntring til enhver om at gøre sit Bedste, uden Hensyn til hvad de ydre Omstændigheder er.

Israels Mødre — hvilken Indflydelse har I over Morgendagens Borgere? Elsker eller frygter dine Børn dig? Er der Fred i Dit Hjem — hver Dag, hver Time Glæde i Livets Arbejde, eller tillader du at Uoverenstemmelsens, Frygtens, Mistillidens og Hadets Sæd trænger ind, slaar Rod og vokser, indtil de som skulde være vore kæreste, bliver fremmede eller Fjender? Nøl ikke med at lade dine vide at du virkelig elsker dem. Undlad ikke at udtale din Anerkendelse af de gode Ting de gør, og foreslaa Maader til Forbedring i Stedet for bebrejde dem at de ikke har gjort alt saa godt som du kunde gøre det. Ros dem ofte. Bebrejd dem sjælden, og de vil finde det meget lettere at fortjene din voksende Anerkende se.

Intet Land kan bygge Barikader saa stærke at de ikke

kan nedbrydes af en anden paagaaende Nation. Ingen Bevæbning i Verden kan bestaa som en Beskyttelse mod Magt. Der er kun een Magt som kan hindre Krig og Blodudgydelse, og det er Kærlighedens og Forstaaelsens Magt, og Tillid til Gud som vor Himmelske Fader. Og denne Magt kan ikke trænge igennem noget Sted undtagen i Nationernes Hjem — i dit og mit Hjem, og ethvert individuelt Hjem som en Enhed. Hjemmet er en stærkere Magt til at bringe godt og ondt til Menneskeheden, end Hær og Flaader, Befæstninger og Barrikader og alle Slags Krigsmaskineri af den højeste Civilisation kendt blandt Menneskene. Verdens Mødre kan gøre mere for at fjerne Krigen end Nationernes Forbund kan.

Naar Kærlighed bliver hvert Hjems Valgsprog, vil Krig blive umuligt.

VORT JUBILÆUM

Den 17. Marts dette Aar er det 90 Aar siden en moderne Profet gav det moderne Israels Kvinder en Organisation hvorved de maa forbedre egne Sind og Sjæle og blive bedre Mødre og bedre Skabere af Hjem saa vel som nyttigere Medlemmer af Kirken. Gennem den Forening, som da blev organiseret, er Kirkens Kvinder i Stand til at vokse i Sandhed og i en Forstaaelse af Jesu Kristi Evangelium, saa vel som at hjælpe deres Næste og vise Kærlighed mod dem, som er i Nød. Den Kvindelige Hjælpeforening er en aktiv Kraft for Menneskehedens Fremgang, i den Forstand at den lærer alle Kvinder, unge og gamle, hvorledes de skal forbedre deres egne Omstændigheder, og give intelligent Hjælp til Naboer og Venner ved at forbedre deres. Ved Deltagelse i Kvindeforeningens Program, kan alle blive bedre Forældre, bedre Naboer, sandere Venner og mere loyale Borgere.

Som Medlemmer af den Kvindelige Hjælpeforening i disse europæiske Lande, skal vi være enige om, at hver Forening skal være en Kilde til alt, hvad der er godt, og som behøves saa meget i denne moderne Tid, — for at Kærlighedens Aand og en forstaaelsesfuld Sympati kan gennemtrænge vore Hjem og vor daglige Omgang? Vi forener os alle i at takke vor Himmelske Fader for den Inspiration, som tilskyndede Profeten Joseph Smith til at oprette denne vidunderlige Virksomhed for Verdens Forbedring; i samme Udstrækning som Menneskenes Mødre opløftes og forbedres, i samme Udstrækning gaar Menneskeheden som en Race fremad.

Vi er taknemmelige for vor Kvindelige Hjælpeforening og haaber, at vi altid maa være i Stand til at bevise denne vor Interesse ved aktiv Interesse i hele det Program, som udføres af den Kvindelige Hjælpeforening.

L. D. W.

HENSIGTEN MED DEN FØRSTE KVINDELIGE HJÆLPEFORENING.

Af Søster *Ida Rasmussen*, Københavns Gren.

I Aaret 1842 var de Hellige Genstand for megen Forfølgelse og led, som Følge deraf, Fattigdom, Nød og Trængsler paa forskellige Maader, og den 17. Marts, samme Aar, organiserede Profeten Joseph Smith den første Kvindelige Hjælpeforening i Nauvoo. Denne Forenings Formaal er at hjælpe de fattige og trængende, pleje de syge, lindre Enkers og faderløse Børns Nød, samt opelske en god Moral og høje, ædle Principper blandt Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Foreningens Navn blev »Nauvoo Federale Relief Society«, men er bedst kendt under Navnet »Den Kvindelige Hjælpeforening«. Denne Forening var Forløberen for mange Tusinde af samme Slags. I enhver fuldt organiseret Gren af Kirken finder vi den organiseret.

Den første Præsidentinde var Profeten Joseph Smiths Hustru, Emma Smith, og i Dag har Søster Louise Robison den store, ansvarsfulde Stilling at være Præsidentinde for alle Kirkens Kvindelige Hjælpeforeninger i hele Verden.

Ogsaa i Danmark er den Kvindelige Hjælpeforening organiseret i næsten hver Gren. Dens Bestyrelse bestaar af en Præsidentinde, to Raadgivere, en Sekretær og en Kasserer. Kirken er inddelt i Kredse, og i hver Kreds er valgt 2 Søstre, der kaldes Kredslærerinder, som varetager det fornødne med Hensyn til de Pligter, der følger med en saadan Stilling.

Da det hovedsagelig er selverhvervende Kvinder, der indtager disse Stillinger, maa man beundre det selvopofrende Arbejde, de udfører. Alle Familier saavel som enlige Medlemmer besøges mindst een Gang hver Maaned, og under disse Besøg prøver Søstrene at finde ud, hvor der trænges til Hjælp, enten i pekuniær Henseende eller om der er syge, der trænger til Pleje eller lignende. Lærerinden aflægger saa Rapport til Præsidentinden og hendes Raadgivere, der tager Bestemmelse om, hvad der bør foretages i hvert enkelt Tilfælde.

I Jakobs Brev, 1. Kapitel, 27. Vers læser vi, at det er sand og ægte Gudsdyrkelse at besøge Enker og faderløse og holde sig selv ubesmittet af Verden.

Maa Gud velsigne den Kvindelige Hjælpeforening, hvor som helst den findes. Han, som sagde: »Alt hvad I har gjort mod en af disse mine mindste smaa, det har I gjort imod mig«, han glemmer ingen. Lad os derfor fortsætte trofast i det samme Spor som dem, der var før os, er min Bøn i Jesu Navn.

HVAD KAN DER GØRES FOR AT FORBEDRE VORT LEKTIEARBEJDE?

Af Søster *Petrea Olsen,* Aalborg Gren.

En vigtig Ting, for at Lektien i den Kvindelige Hjælpeforening kan blive forbedret, er, at den bliver bedre forberedt, og det afhænger ikke alene af Lærerinden, men ogsaa af Klassen.

Den første Betingelse for en Lærerinde er, at hun kender sin Stilling som saadan, blandt andet at hun altid er forberedt og har studeret Lektien hjemme, saa hun kender dens Indhold og ikke behøver at læse den op, hvilket er meget uinteressant for Tilhørerne og virker meget trættende. Hun bør kende de vigtigste Punkter, saa hun kan fremlægge dem paa en saadan Maade, at det kan vække Søstrenes Interesse, prøve at gøre Lektien lidt forskellig hver Gang, notere det vigtigste op og diskutere det først og søge at holde Klassen til Emnet. Der er Lærerinder, der Gang paa Gang maa kalde til Orden. Dette skulde ikke være nødvendigt, naar Lektien bliver fremlagt paa en interessant Maade. En Lærerinde maa være i Besiddelse af den Aand, som hun ønsker skal være til Stede i Klassen. Der staar i Pagtens Bog, 42. Kapitel, 14. Vers: »Og Aanden skal gives eder ved Troens Bøn, og dersom I ikke annammer Aanden, skal I ikke undervise.« Dette er sagt til Brødrene, som bærer Præstedømmet, men det vil være det samme for Søstrenes Vedkommende. Men har ikke Klassen den samme Aand, vil den ikke være i Stand til at tage imod de Lærdomme, som Lærerinden prøver at give til den. Det vil kun blive død Tale, og ingen vil høste Gavn deraf.

I Pagtens Bog, 50. Kapitel, 21.—22. Vers siges der: »Hvorfor kan I da ikke forstaa og vide, at den, der annammer Ordet ved Sandhedens Aand, annammer det, som det prædikes ved Sandhedens Aand. Derfor, den, der prædiker, og den,

(Fortsættes.)

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.

Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Eva M. Giertsen

TIL SØSTRENE I DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENING.

Mine kære Søstre: Det er med Stolthed vi fejrer vor Kvindelige Hjælpeforenings 90-aarige Fødselselsdag. Den Dag var den Gang præget af Iver efter at tjene og af Taknemmelighed for en Profet til at lede og vejlede Menneskeheden. I Dag, som den Gang, er vi Søstre taknemmelige for en Profet, og i Stedet for 10 er der i Dag 63,000 Medlemmer som opsender taknemmelige og ydmyge Bønner for vor Profet, Seer og Aabenbarer. Vi beder ikke alene om Vejledning, men vi søger ogsaa ved vore Gerninger at være til Tjeneste for Menneskeheden. Mange Organisationer for Kvinder har været oprettet, men vor Kvindelige Hjælpeforening er den som har haft den længste Levetid.

Den Tids Idealer var de samme som de er nu, og de Resultater som er kommet gennem denne Organisation af ydmyge Kvinder, kan ikke overvurderes. Disse Kvinder var Ledere og i Besiddelse af Kristi Aand. Hver Dag søgte de at gøre noget for en anden. Og idet de gjorde saa, hjalp de ikke alene sig selv og de ulykkelige, men de indplantede ogsaa hos deres Familier en Kærlighed til Menneskeheden, som er uden Sidestykke. Det er denne Kærlighed Verden trænger mere til, der behøves mere Tanke for andre, og mindre for en selv. Disse Kvinder anvendte Takt, og var Missionærer i Aand og Sandhed. Folk kendte dem af deres Gerninger.

Sande Arbejdere i den Kvindelige Hjælpeforening er ikke tilfredse med hvad de er, men søger altid at lære mere, at tjene og at bede om Vejledning i deres Arbejde. Sande Arbejdere i den Kvindelige Hjælpeforening har Kærlighed til andre, og er i Stand til at sætte sig selv i deres Sted, som de søger at hjælpe, de søger altid at sympatisere og aldrig at kritisere. Medfølelse med andres Svagheder er mange Gange mere betydningsfuld end Føde. Barmhjertighed er nødvendig overalt, i Hjem, Kirke og Skole. Den gode Moder stu-

derer sit Barn, og ved hvorfor det gør denne eller hin Ting. Hun fjerner Aarsagen, og leder det paa en bedre Vej. Vi er Mødre, som søger at hjælpe de ulykkelige. De er mange som synker ned i Mismod, og som paa Grund af Sygdom eller Arbejdsløshed ikke kan komme op igen. Dersom de én Gang bliver hjulpet i den rette Aand, kan de maaske komme paa Fode igen.

Dette var den Kvindelige Hjælpeforenings Formaal for for 90 Aar siden, og er det samme i Dag. Hjælp i Ordets sande Betydning er det vi ønsker at bringe. Der er ligesaa mange Mennesker der hungrer efter Venlighed som efter Føde. Velsignet er hun som er en Inspiration for andre. Velsignet er hun som kan se andres Fejl, og hjælpe dem til at overvinde dem, men aldrig offentligøre dem. Dette var Kristi Aand medens han var paa Jorden, og det har været en Kilde til Inspiration som har ført til alt godt

Jeg ønsker at takke enhver Kvinde som saa ædelt hjælper til med dette Arbejde, og jeg ved at hun vil høste de Velsignelser der har været lovet dem der tjener Herren. Lad os erindre Mesterens Ord: »Alt hvad I har gjort mod disse mine mindste Smaa, har I gjort imod mig«.

Rachel S. Larsen.
Præsident for den Kvinde
Hjælpeforening i den Danske Mission.

(Fortsat fra Side 131.)

der annammer, forstaar hinanden, og begge bliver opbyggede og glæder sig med hinanden.« En Lærerinde eller Klasseleder maa selvfølgelig selv have stor Interesse af Klassen, føle det Ansvar hun har og selv prove at leve efter det, som hun ønsker at forklare til Klassen, for at opretholde den Tillid, som Klassen skulde have for Lærerinden.

Det er af stor Betydning for os Sostre at lære saa meget som muligt, saa vi siden kan give det til vore Børn og andre, vi kommer i Berøring med. Det er i denne Hensigt, den Kvindelige Hjælpeforening studerer de Lektier, der er givet til os, for at vi Kvinder kan blive dygtiggjorte til de Krav, der stilles til os. Vi véd, at intet opnaas, uden at vi kæmper for det, og den, der adlyder Guds Befalinger, vil faa den Helligaands Vejledning, saa de lettere er i Stand til at erhverve sig den Kundskab, de ønsker at besidde. Ingen er for gammel til at lære. Vi kan alle lære, saa længe vi lever.

DISTRIKTSSØSTRE I DEN KVINNELIGE HJELPEFORENING.

»Ved det annet møte som den Kvinnelige Hjelpeforening avholdt i byen Nauvoo, den 24. mars 1842, foreslog president Emma Smith, at det vilde være passende å beskikke nogen til å betjene de syke. Intet skritt i denne retning blev imidlertid foretatt før næste år. I mellemtiden blev de nødlidende hjulpet av dem som tilfeldigvis opdaget dem. Den 28. juli 1843, blev der beskikket en komité bestående av 16, der skulde finne de fattige og lidende, og påkalle de rikes hjelp. Og således skulde de, så vidt mulig, avhjelpe alles savn. Det blev dem fortalt dem, at Herrens Ånd vilde velsigne dem i deres arbeide, og påvirke de mere velståendes hjerter. Komitéen blev delt i fire underavdelinger, som skulde ta vare på velgjørenhetsarbeidet i de 4 wards i byen Nauvoo. Denne komité var begynnelsen til det utstrakte system av distriktslærerarbeide, som nu danner en stor del av arbeidsprogrammet i hver gren. Enhver familie i kirkens ward eller grens, uten hensyn til stilling eller økonomiske forholde, blir besøkt hver eneste måned, av to kvinner fra Kvinnelige Hjælpeforening, som bærer navnet besøkende lærerinder, og som bringer kjærlighetens budskab og hilsener fra organisasjonen. Selv om de besøkende lærerinder fra begyndelsen av var præsidenten behjelpelig med administrasjonen av velgjørenhetsarbeidet, så har de nu ingen del i dette arbeide. Velgjørenhetsarbeidet blir nu besørget av en velferdskomité under ledelse av presidenten og hendes rådgivere, i forbindelse med grenspresidenten«. (Tatt fra den Kvinnelige Hjelpeforenings håndbok.)

Av det foregående citat kan vi se, at den Kvinnelige Hjelpeforenings fremgang for en meget stor del avhenger av at det arbeide som utføres av distriktssøstrene, er godt utført. Det er igjennem dem at organisasjonens president er istand til å komme i kontakt med, og sørge for at hver familie i grenen blir besøkt en gang hver måned. Det gjelder derfor for oss å forberede og dyktiggjøre oss, så at vi kan bli dyktige lærere og ledere for andre. Dette kan bare opnåes gjennem ydmyg og opriktig bønn til Gud, vor Evige Fader, for hans Hellige Ånd veiledning og inspirasjon; og ved omhyggelig og systematisk studium av de belærende emner som finnes i lekseboken, så at vi kan få en god forståelse av, og være istand til, på en intelligent måte, å fremlegge og diskutere emnet med den vi besøker i våre

distrikter, så at de kan få velsignelse og fordel derav. Gjennem inspirasjon og Guds Ånds veiledning skulde en distriktssøster til enhver tid søke å komme i en sympatisk forståelse med familiene i hendes distrikt, og derved bli i stand til å gi dem den hjelp de måtte trenge til, både legemlig og åndelig. Da hun under sitt arbeide som lærer, kommer i kontakt med de forskellige forholde i familielivet, skulde hun altid utvise visdom og sund dømmekraft i sin samtale. Hun skulde aldrig under nogen omstendigheter, tillate at én families forholde blir ført fra ett hjem til et annet. Hun skulde altid beskytte de hjem der tilhører familiene i hendes distrikt med likeså stor omsorg som sitt eget, eller ennu større. Et ubevoktet ord under utførelsen av denne hendes hellige plikt, kan bringe megen sorg både til hende og til den familie hun bssøker. Hun skulde altid kommer ind i hjemmene som en barmhjertighetens engel, og bringe solskin og opmuntring til de nedtrykte, og opvekke tro i deres hjerter som kan være blitt sløve eller være i trang for en hjælpende hånd. Det er likeledes hennes plikt å opdage alle tilfeller av sykdom og nød, og vise disse tilfeller tilstrekkelig opmærksomhet ved at rapportere dette til den Kvinnelige Hjelpeforening, som så vil sørge for den nødvendige hjelp gjennem velferdskomitéen, som får fått det ansvar å utdele hjelp, og som arbeider i forbindelse med grenspresidenten. Hvis distriktssøsteren vil gå fremad i ydmyghet, og med et ønske om å utføre det ansvar som er blitt pålagt hende, og alvorlig søke om Herrens Ånd i veiledning i sitt arbeide, så vil hun høste glede og lykke derfra, og søstrene i hendes distrikt vil bli velsignet, og med glede se frem til den tid hun kan besøke dem igjen.

Margaret A. Jensen.
President for den Kvinnelige
Hjelpeforening i den Norske Misjon.

HVILKEN AF VORE LEKTIER HAR HAFT MEST BETYDNING FOR MIG?

Af Søster *Marie Haun,* Aarhus Gren.

Jeg er blevet opfordret til at skrive lidt om, hvilken af vore Lektier der har haft særlig Betydning for mig. De Lektier, vi har fulgt igennem Aaret 1930—31 og nu i 1932, er alle af den Beskaffenhed, at de er af den største Betydning for alle Kvin-

der indenfor Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Hver eneste Lektie, der bliver anvendt i Kvindeforeningens Møder, enten det er Kredslærerindernes Lektier eller de øvrige, kan, om vi selv vil, lære os en stor Del af Evangeliet.

Lad os for et Øjeblik tænke os omtrent 90 Aar tilbage i Tiden og mindes den første Kvindeforening, der blev organiseret med en Præsidentinde, 2 Raadgivere samt nogle faa Medlemmer, og nu tæller den Kvindelige Hjælpeforening omtrent 62.000 Medlemmer. Om ikke de første Søstre havde været saa ydmyge i deres Arbejde, vilde man ikke kunde have haft dette Resultat i Dag. Lad os derfor med Interesse studere paa vore Lektier. Lad os erindre, hvilket stort Arbejde der maa gøres med dem, inden de kommer ud til Medlemmerne.

Lad os f. Eks. tage den første Lektie i Oktober 1931, der omhandler Livet efter Døden. Dette kan vel siges at være et af Livets aller største Spørgsmaal, og dette er ogsaa en af de Lektier, der giver mig mest at tænke paa. Hvad vil der ske med os, om vi pludselig bliver kaldt herfra, og vi ikke har udført de Pligter, som paahviler os? Denne Lektie fremsætter ikke alene disse Spørgsmaal, som vel er de Spørgsmaal, der har beskæftiget Menneskene mere end noget andet. Men den fremsætter ogsaa de forskellige Menneskers Aarsager for at tro paa et Liv efter Døden. Den analyserer disse Ting paa en let forstaaelig Maade, og den forklarer de Sidste Dages Helliges Syn paa Livet efter Døden.

Dersom vi vil følge de Lektier, som er udarbejdet for os, og studere dem med Interesse, saa vil ingen af os behøve at være i et Øjebliks Tvivl angaaende disse brændende Spørgsmaal. Lad os Søstre i den Kvindelige Hjælpeforening benytte den Hjælp, som bydes os, og søge at dygtiggøre os mest muligt. Det er et Privilegium, som vi ikke kan være nok taknemmelige for.

VISDOMSORDETS VÆRDI FOR DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENINGS MØDRE

Af Søster Petrine Nielsen, Esbjerg Gren.

Jeg haaber, at jeg ved Guds Hjælp kan blive i Stand til at forstaa og forklare Værdien af Visdomsordet. I en af vore Ungdomsforenings Lektier lærer vi, at Millioner af Mennesker gaar Glip af Fremgang og Lykke, fordi de undlader at give fuldkommen Sundhed den rette Værdi. Jeg synes, at det er meget forstaaeligt, for man kan ikke være

fuldstændig lykkelig, naar man ikke er rask, og derfor har Gud i sin Visdom givet os Visdomsordet, som findes i Pagtens Bog, det 89 Kapitel, for at vi gennem Efterlevelsen af det kan forlænge vort Liv og holde vore Legemer rene. Vi maa huske paa, at dette Legeme er Guds Tempel, og at vi derfor ikke maa smudse dette Tempel til, for hans Aand vil ikke bo i noget, som er urent. Men lad os prøve paa at holde det rent. Det vil Efterlevelsen af Visdomsordet hjælpe os til. I samme Kapitel det 18.—20. Vers læser vi: »Alle de Hellige der ihukommer at gøre efter disse Ord og vandre i Lydighed efter Befalingerne, skal annamme Lægedom for deres Navle, og Væske for deres Ben, og skal finde Visdommens og Kundskabens Skatte, ja skjulte Liggendefæ, og skal løbe og ikke blive trætte, skal gaa og ikke blive matte, og jeg Herren, giver dem den Forjættelse, at Dødens Engel skal gaa dem forbi, ligesom Israels Børn og ikke ihjelslaa dem.« Disse Forjættelser burde være af saa stor Værdi for os, at vi skulde være villige til at leve efter Visdomsordet. Og dersom vi tager det fra den økonomiske Side, tror jeg, der kunde spares mange Penge, dersom vi afstod fra at bruge Kaffe, Tobak og Spiritus. Vi ved af Erfaring, hvilke uhyre Pengesummer der bruges til disse Ting, og hvor mange Hjem er der ikke, der vilde blive mere lykkelige, dersom disse Ting ikke fandtes der? Vi Kvinder kan gøre meget i et Hjem. Det er som Regel os der laver Maden, og vi burde vælge de Fødemidler, der er gavnlige og sunde for vore Legemer. Vi har Ansvaret for, at vore Børn lærer at efterleve Visdomsordet, og forklare hvilken Betydning det har. Enhver Moder ønsker det bedste her i Livet for sine Børn. Kan vi give dem noget bedre end at lære dem at holde sig fra de skadelige Vaner og Laster, som nedbryder os baade legemligt og aandeligt? Først og fremmest maa vi selv aflægge disse Ting, før vi kan forlange det af andre.

Enhver Moder vil være stolt af sine Børn, dersom de lever et sundt og rent Liv, og bliver gode og nyttige Borgere i Samfundet. Hvilken sund Slægt vilde der ikke opvokse, dersom vi alle kunde forstaa Værdien af Visdomsordets Efterlevelse?

Verdens Aand, den store Skabers Nærhed kommer ikke frem gennem Nydelsen af Opium eller Vin. Denne Følelse kommer til den simple Sjæl i et rent Legeme.

ARBEIDET I DEN KVINNELIGE HJELPEFORENING.

Af søster Karen Enstrøm, presidentinde for den Kvinnelige Hjelpeforening i Oslo gren.

Da jeg av bestyrelsen for kvinneforeningen i den norske missjon er anmodet om å nedskrive nogen av mine tanker angående arbeidet i den Kvinnelige Hjelpeforening, så vil jeg forsøke å gjøre så. Og jeg håber at jeg kan være til gavn og nytte, og klarlegge de ting som hviler på oss som medlemmer.

Denne forenings arbeide er stort og meget omfattende, og inndelt i forskjellige klasser eller avsnitt. Et av de mest viktige er vel det arbeide som udføres blant de syke og trengende. Det krever kjærlighet, tålmodighet og opofrelse. Men det er vel heller intet annet arbeide som bringer mere glede enn når man kan bringe hjelp og trøst til en syk eller trengende bror eller søster. Deres taknemlighet og glede er belønning nok for våre bestrebelser for å gjøre godt. Distriktssøstrene har et stort og viktig kall i å besøke sine distrikter, og undersøke stillingen i de forskjellige familier om der er nogen som trenger til hjelp, og opmuntre dem som er likegyldige og ikke kommer til møtene. De har også den plikt å komme og avlegge rapport over sitt arbeide hver måned, både distriktssøsteren og hendes medhjelper. Jeg vil si til våre brødre i kirken: hjelp søstrene i deres arbeide, så de også kan ha anledning til å nyte de velsignelser som følger med å arbeide i kirken, og i å komme på møterne. Jeg håber, kjære søstre, at vi må få den rette forståelse av vårt arbeide ved stadig å be til vår Far i Himmelen om veiledning, og at vi må ihukomme våre plikter, betale vår tiende og ofringer, og holde visdomsordet; thi det fordres av oss som skal lære andre, at vi selv praktiserer det vi lærer, og ikke nyter noget av det som er skadelig, nemlig kaffe, the og alle sterke drikke. Jeg håber at søstrene benytter leksen i sine distrikter, og jeg vet at Gud vår himmelske Far vil rikelig velsigne dere for deres opofrelser. Jeg er glad og takknemlig for de storartede leksebøker som er utarbeidet for oss, hvorved vi kan lære bedre at forstå evangeliets prinsipper, og likeledes lære hvordan vi kan holde våre legemer rene og sunde, ved riktig ernæring, og ved å avstå fra det som skader oss, så våre legemer kan være rene og hellige tabernakler for Guds Ånd. Det er ofret meget tid og arbeide på å utarbeide disse lekser, og vi bør sette den tilbørlige pris på dette arbeide, og tenke på at det er utført for vårt gode, og

til vår oplysning. Gud har sagt, at han ikke kan frelse menneskene i deres uvidenhet, derfor bør vi være meget takknemlige for denne store anledning vi har gjennem disse lekser til å samle de fornødne kunnskaper.

Måtte vi bli mere offervillige og gi av våre midler til hjelpeforeningen i dette år vi nu er gått inn i, så vil vi bli mere velsignet. Vi skulde være glad for de anledninger vi har i kirken til å inneha stillinger, og vi skulde være villige og lydige når vi blir spurt, og motta den med glede. Om vi føler oss ufullkomne tll stillingen, så vil Guds Ånd som er beseglet på våre hoder, hjelpe oss når vi er ydmyge. Thi vi er alle svake redskaber i Guds hånd. Jeg glemmer ikke, da jeg blev innsatt i den ansvarsfulle stilling jeg har, hvor svak og ufullkommen jeg følte mig, men jeg bad inderlig til min himmelske Far om hjelp, og han har hjulpet mig op til denne tid. Da jeg blev beskikket til min stilling, og president Lorenzo Andersen uttalte på mitt hode, at jeg skulde være som en trøstende engel for dem jeg skulde besøke, da følte jeg som en elektrisk strøm gikk gjennem mitt legeme, og jeg følte en stor glede over at jeg var aktet verdig til et så hellig kall. Om jeg har været til nogens trøst, så har Gud alene æren derfor. Måtte vi, mine søstre, stå som lysende eksempler, så man kan se vi bærer det store og viktige navn: »Siste Dages Hellige« med rette, og at vi må være trøstende engle, når vi besøker våre syke og fattige søskende og venner. Måtte vi i forening, kjære søstre, her i Oslo gren, og i alle grener over hele jorden, arbeide for dette mål, er mit ydmyge ønske og min bønn i min Herres Jesu Kristi navn.

HVILKEN INNFLYDELSE HAR KVINNE-FORENINGEN PÅ HJEMMET?

Av søster Anna Fluge, presidentinde for den Kvinnelige Hjelpeforening, Bergens gren.

Hvad er et hjem? For mig er det et hellig sted, det sted hvor den trygge, tillidsfulde kjærlighet alltid fylder, far, mor og barneflokken. Hjemmet er det faste holdepunkt i tilværelsen. Det er grunnvollen for barnas jordiske utvikling.

Mor er den centrale skikkelse i hjemmet. Som mor er, slik er hjemmet. Det er hende som ved sin innflydelse forskjønner og foredler et hjem.

I vår tid er det ikke nok at en kvinne har vilje og følelse til å stifte og utvikle et hjem. Hun må også ha ev-

nen. Denne får hun ingen steder bedre enn i Jesu Kristi Kirke af Siste Dages Helliges kvinneforening.

Arbeidet i kvinneforeningen er i høiste grad kvinnen verdig. Det løfter og høiner hendes sinn, styrker hendes ånd, og utvikler hendes intelligens. Gjør hun dette herlige arbeide i kraft og kjærlighet, gir saken hende styrke og begeistring. Denne skiftevirkning mellem sak og person er ennu mere utstrakt. Sagen gir ansvar, stiller krav, ansvaret i aktivitet, virkeliggjørelse av kravet, gir personen reisning. Hånd i hånd med gjerningen går personens vekst. Arbeidet for å lindre nød, hjelpe de syke, klæ de fattige, trøste de sørgmodige, tilegne sig kunnskap i religiøse, literære, sociale og hygieniske spørsmål, gir tilbake det en gir ut.

På kvinneforeningens ukentlige møter er programmet undervisning i disse spørsmål under kyndig ledelse, og på diskusjonsmessig grunnlag. Kvinnen tilegner sig således i populær form kunnskap, som i høieste grad udvikler hende, og derigjennem virker fruktbringende på hendes hjem. Særlig har den den praktisk-religiøse lærdom øvet en stor innflydelse på dette. Gjennem denne lærdom har kvinneforeningen satt søstrene istand til å gi barna religiøs undervisning. Den har lært dem å utvikle et uangripelig moralsk grunnlag hos sine barn, i denne for ungdommen så vanskelige tid. Og er ikke dette av største betydning? Er det ikke en direkte opfyldelse av en av hjemmets hovedhensikter, som er å utvikle barn til gode samfundsmedlemmer, og trofaste, opriktige religiøse mennesker? Man opnår aldri det samme resultat i så henseende ved å stå utenfor kvinneforeningen. Ti det er dennes spesielle opgave å utdanne søstrene til fordel for hjemmene. I samme grad som kvinneforeningen gir medlemmene kunnskap om livets og dets love, og appellerer til deres følelser og viljeliv, vokser dens innflydelse over hjemmet. Kvinneforeningens omgangstone og ånd blir hjemmets. Ofte blir det samme forhold mellem kvinneforening og hjem som mellem et løvblad og bladtægen. Denne antar farve av det blad hvorpå den lever. Derfor søstre, la oss i kvinneforeningen arbeide for å være i besiddelse av evangeliets ånd. Da vil også vore hjem fyldes av kjærlighet og fordragelighet.

Kvinneforeningens distriktssøstre øver også en stor innflydelse på hjemmet. De skal i hjemmene representere kvinneforeningen. De skal belære og undervise, trøste og formane. Kun når de har Gud Ånd med sig, vil familien si: »Det må være en god og kjærlighetsfyldt kvinneforening som sender slike søstre ut«.

Kjære distriktslæreinder, la aldrig kvinneforeningen gjen-

nem eders opførsel øve en uheldig innflydelse på hjemmet. Fremfor alt må vore medmennesker få sanne: »Et godt tre kjennes på dets frukter«. La mig nevne et tredie forhold som kan tjene til å belyse vårt emne. Kvinneforeningen er også en hjelpeforening. Så langt midlerne rekker, skal der hjelpes. Og midlerne er efter hjertelaget. Derfor spreder kvinneforeningen glede rundt til de mange grå og triste hjem. Jeg tror at den heldige innflydelse gleden har på hjemmet neppe kan overvurderes.

»Gleden er alle dyders mor«, sa Goethe. I dette tilfelle skaper den taknemlighet. Og hvor kort er ikke veien fra taknemlighet til kjærlighet? Til det hjem hvor kjærligheten får lov å komme, strømmer også lykken. Men her er en underlig vekselvirkning. Gleden i det hjem som er blitt hjulpet, forplanter sig til kvinneforeningen. Herfra bæres den ut til de mange ydere, hvor den skaber kjærlighet og lykke. Taknemmeligheten mot Gud og evangeliet vil ske i alle disse hjem. Familien vil tjene Gud mere ihærdig enn før. Den vil vise støre lydighed. Trangen til en dybere livserkjendelse vil bli større, og vil munde ut i ønsket om bedre å efterleve evangeliets prinsipper. Øiner vi velden av den innflydelse kvinneforeningen har paa hjemmet? Kjære søstre, la oss i det nye virkeåar kjempe for kjærlighet, fred og lykke i hjemmet, kvinneforeningen og samfundet. La oss være tjenere for hjem og samfund.

Da vil vi føle den dybde av sannhet der er i Frelserens ord: »Den største av eder er alles tjener«.

HVAD SKAL DEN KVINNELIGE HJÆLPEFORENING VÆRE FOR GRENEN?

Av søster Petra Røkke, Trondheims gren.

De Siste Dages Hellige Kvinnelige Hjelpeforening hadde ved sin stiftelse, den 17. marts 1842 i Nauvoo, under navn: Nauvoo Kvinnelige Hjelpeforening, som formål å hjelpe de fattige, pleie de syke, lindre enkens og det faderløse barns nød, samt utøve ethvert godt og edelt prinsipp.

Vi vil forstå at en kvinneforening med dette storartede formål, vil være til stor velsignelse for en gren. Regelmessige møter avholdes, og lekser studeres, hvor medlemmene har den rikeste anledning til å lære alt som virker oplysende både på sjel og legeme, hvor alle har den samme anledning til å være aktive og utvikle sig på alle områder. En gren med ærlige, sannhetssøkende og dydige kvinner har alle betingelser for å gå fremad. »Den hånd som

styrer vuggen, regjerer verden», heter det, og det blir en sannhet når kvinnene oplæres til å være gode hustruer og mødre. De er da istand til å opbygge en ren og sterk slekt. Trofasthed og ydmyghet i alle livets gjøremål er betingelsen for fremgang — og med gode, patriotiske kvinner i et land, hvor alle står samlet om evangeliet, vilde vi gå en rikere tid imøte, og grenen vilde blomstre og trives.

DEN DANSKE MISSION.

FORFLYTTELSER.

Ældsterne Elbert G. Widdison og Harold E. Jensen er blevet forflyttet fra Esbjerg Distrikt til Aalborg, Ældste Floyd S. Petersen fra Esbjerg til Aarhus, Ældste Elmer C. Hansen fra København til Aarhus, Ældste Orson B. West fra Esbjerg til Aarhus, Ældste Francis R. Christiansen fra Aalborg til Aarhus, Ældste George O. Christensen fra Esbjerg til Odense, Ældste Phil M. Andersen fra Odense til København, Ældste Mack Nicolaysen fra Esbjerg til København og Ældste Vilo K. Sørensen fra Aarhus til Esbjerg.

AFLØSNINGER.

Følgende Ældster er blevet hæderligt afløst fra deres Arbejde i den Danske Mission med Tilladelse til at rejse hjem: Ældsterne Max E. Mitchell fra Esbjerg Distrikt, Elvin C. Jørgensen, C. Henry Nielsen og J. Howard Rasmussen fra Københavns Distrikt, Bernard O. Andersen fra Aalborg, Kenneth N. Nielsen og Michael D. Ericksen fra Aarhus, samt Gerald D. Burr fra Odense Distrikt.

Ældste Mitchell sejlede fra Southampton den 18. Februar med S.S. »President Roosevelt«, og de øvrige Ældster vil afrejse fra Southampton den 17. Marts med S.S. »President Roosevelt«.

Vi ønsker at takke disse Brødre for det gode og trofaste Arbejde, de har udført i den Danske Mission. Vi véd, at Herren rigeligt vil lønne dem for alt det gode, de har udført i den Tid, de har været her. Vi ønsker dem en god og behagelig Hjemrejse og beder, at Herren vil skænke dem sin Velsignelse i Fremtiden.

HOVEDBESTYRELSEN FOR UNGE MÆNDS FORENING FAAR NY PRÆSIDENT.

Ældste C. Henry Nielsen, som i det sidste halve Aar har virket som Præsident for de Unge Mænds Foreninger i den Danske Mission, er blevet hæderligt afløst fra dette Arbejde for at rejse hjem. Ældste Nielsen har udført et ypperligt og nidkært Arbejde for Ungdomsforeningens Fremme, og vi ønsker at takke ham for dette.

Som hans Efterfølger er beskikket Ældste Phil M. Andersen. Ældste Andersen har nu arbejdet i den Danske Mission i 16 Maaneder og er i enhver Henseende vel skikket til at overtage dette ansvarsfulde Arbejde. Vi nedbeder Herrens Velsignelse over ham og ønsker ham Lykke i hans nye Kald.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

FORAARSKONFERENCERNE I DEN DANSKE MISSION.

Foraarskonferencerne vil i Aar blive afholdt som følger:

Odense 6. Marts.
Aalborg 1., 3., 4. og 5. April.
Aarhus 8., 10., 11. og 12. April.
Esbjerg 15., 17., 18. og 19. April.
København 29. April, 1. og 2. Maj.

Vi haaber, at alle de præsiderende Brodre vil udføre de fastsatte Programmer, da vi ønsker at gøre denne Konference endog bedre end nogen af dem, som har været holdt før. Et meget godt Program er blevet udarbejdet. Det begynder med en Koncert Fredag Aften. Søndag begynder vi med et Mode for Præstedømmet Kl. 9 Morgen. Modet Søndag Formiddag vil blive viet til Præstedommets Arbejde, Søndag Eftermiddag til den Kvindelige Hjælpeforening, og Søndag Aften venter vi at afholde et stort offentligt Møde.

Mandag Aften vil blive givet til den Kvindelige Hjælpeforening, som vil afholde en Basar og et Program. Tirsdag Aften vil blive benyttet af Ungdomsforeningen, som da vil afholde en Prøve paa det Konkurrencearbejde, som senere vil blive udført ved Ungdomsforeningens Konference i Aarhus i Dagene 14., 15. og 16. Maj. Vinderne i den foreløbige Konkurrence vil blive udvalgt, for senere at deltage i den endelige Konkurrence i Aarhus.

Vi indbyder alle de Hellige og deres Venner til at være til Stede ved denne Konference, og vi haaber, at vi vil faa en Konference, som med Hensyn til Antal Tilstedeværende vil slaa enhver Rekord.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

ERSTATNING.

Der er mange Mennesker i Dag, som gaar igennem deres Getsemane Have. De føler sig alene og ensomme. Ingen kan fortælle dem, hvad de skal gøre. Gæld er ikke blevet betalt. Banker er gaaet Konkurs. Mange, som troede, at de var uafhængige, og at de Penge, som de havde sparet, vilde sørge for dem, saa længe de levede, vil finde, at de mangler Midler til Livets Fornødenheder. Mange, som altid har været i Stand

til at finde Arbejde, og som aldrig har vidst, hvad det vilde sige at være uden Arbejde for en længere Tid, staar i Dag helt paa bar Bakke og har helt tabt Modet. De lider, fordi de maa modtage Velgørenhed.

De forskellige Nationers Ledere grubler over Situationen og prøver at finde Midler til at bedre den. Forskellige Ting har været foreslaaet, men indtil nu har intet vist sig at bringe varig Hjælp.

Alle Ulykker har en eller anden lys Side, og den Arbejdsledighed og de daarlige finansielle Forhold, som nu længe har hersket, har ogsaa medført mange ønskelige Ting. Mange, som før kun har levet og aandet for Penge, har nu fundet, at de kan leve og endog være lykkelige med en Brøkdel af det, som de tidligere havde, og til og med være lykkelige for, at de har, hvad de har. Mange, som tidligere var færdige til at standse Arbejdet, saa snart Klokken slog, og som var uvillige til at løfte en Finger, efter at Arbejdsdagen var omme, er nu saa glade over, at de har Arbejde, at de med Glæde arbejder paa Overtid. Mange udfører deres Arbejde paa en meget bedre Maade, fordi de er bange for at miste deres Arbejde. Mange, som ikke vilde tænke paa at arbejde, medmindre de kunde opnaa en bestemt Løn, vil nu med Glæde modtage meget mindre, end de tidligere forlangte. Mange har vist Broderskabets Aand derved, at de har delt med andre, hvad de selv havde, og planlagt for andres Velbefindende.

Saa det kan ikke synes at være uden Grund, dersom man forudsiger, at Resultatet af denne prøvende Tid vil blive, at de aandelige Ting vil komme først, og at de forbigaaende Fornøjelser og de Ting, som kan købes med Penge, faar en underordnet Betydning. Mange Steder kommer der flere til Kirkens Møder end før, og Folket søger efter Gud. Der skal Trængsler og Lidelser til, for at Folket skal forstaa deres Afhængighed af deres Himmelske Fader. Dersom der behøves Straffedomme for at bringe Folket til Herrens Hus, for der at tilbede ham, og dersom der skal Fattigdom til, for at Folk skal indse, at Mammon ikke skulde være deres Gud, da kan alle se, at al denne Lidelse og Nød ikke har været forgæves.

(Fra »Relief Society Magazine«.)

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission. — HOLGER M. LARSEN.
F.E.Bording København